

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1863-11-06)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1863-11-06)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 232. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010206.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

6. November 1863.

Tak, min kjære Ven, for den rare Efterretning, at De har det godt! De maa ikke tro, at jeg ventede paa Deres Dagblad for at læse, hvad De havde sagt i Tinget; med høitidelig Alvor og ganske langsomt sad jeg i Morges og glædede mig over det klare og i Formen saa smukt holdte Foredrag.¹ Det var i Berlings Morgenblad, at jeg læste Talen, og jeg finder den langt smukkere og tydeligere, mere afrundet heri end i Db. Jeg lader den følge med, for at De selv kan dømme. Andræs Tale finder jeg meget tør, men hvad forstaaer en Bonde sig paa Agurkesalat. Dog det falder mig nu ind, at dette Ordsprog slet ikke mere passer i vor Tid. Treschow var hos mig i Dag og greb den første bedste Ledighed til at rose Dem paa Andræs Bekostning. Tiderne have forandret sig, min Ven! Han spurgte mig, om jeg jevnlig saae Dem, og da jeg besvarede dette Spørgsmaal med: „Ja Gud skee Lov, jeg seer ham jevnligt!” sagde han: „Ja, det er rart min Ven.” Jeg havde ondt ved at skjule mit Smil, da han formelig undskyldte Dem, fordi De i denne Tid ikke havde Stunder til at see ud til mig. Hvad mon han, og Andræ med ham, vilde sige, om de vidste, at vi daglig, næsten, skrive til hinanden? Jeg maa tænke paa en Replik i „Seer jer i Speil”:

„Ifald Hr. Lieutenanten det kunde see,
Gud veed, om han fik Lyst at græde eller lee.”²

Ja, naar Børn faaer deres Villie, græde de ikke. I denne Tid kan De hjælpe Hall, og altsaa er De en god rar fornuftig Mand for Treschow. Det skal ikke undre mig, om han med det Første inviterer Dem til et af sine store Gilder. Det er skammeligt, at jeg taler ondt om ham, han s. 233 var saa venlig imod mig i Dag, men jeg kan ikke lide dette Op og Ned i vore Anskuelser af een og samme Person.

Det var jo en mærkelig og glædelig Udtalelse af Keiser Napoleon!¹ Dette maa dog vel føre til Noget for de stakkels Polakker. Naar jeg i min Seng om Aftenen kommer til at tænke paa disse arme Mennesker, kan jeg slet ikke falde i Søvn. ...